

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Lukáše Pišvejce a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **V. R. L.**, zastoupený JUDr. Mgr. Rudolfem Leškou, LL.M., Ph.D, advokátem se sídlem Apolinářská 6, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 7. 2024, č. j. MHMP 1110539/2024, ze dne 9. 9. 2024, č. j. MHMP 1417032/2024, a ze dne 10. 9. 2024, č. j. MHMP 1768538/2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2024, č. j. 18 A 61/2024-32

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2024, č. j. MHMP 1110539/2024, ze dne 9. 9. 2024, č. j. MHMP 1417032/2024, a ze dne 10. 9. 2024, č. j. MHMP 1768538/2024 (dále jen „napadená rozhodnutí“), kterými žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Gymnázia prof. Jana Patočky a PORG – gymnázium, základní škola a mateřská škola, o nepřijetí žalobce dle § 59 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“), s ohledem na nedostačující kapacitu oboru. Žalobce se vzhledem

ke svým výsledkům jednotné zkoušky zajišťované Centrem pro zjišťování výsledků vzdělávání (dále jen „Centrum“) neumístil na takovém místě, aby se dostal do vymezeného kapacitního okna pro přijetí.

[2] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Městský soud předně neshledal důvodnou námitku žalobce opírající se o tvrzení, že v prvostupňovém řízení se nemohl seznámit se všemi podklady pro rozhodnutí, a byla mu tak znemožněna jejich efektivní kontrola. Městský soud se ztotožnil se žalovaným, že veškeré případné vady prvostupňového řízení byly zhojeny postupem v odvolacím řízení, kde se ostatně nachází těžiště správního řízení ve věci (ne)přijetí na střední školu. Podle městského soudu nebyla důvodná ani druhá z žalobních námitek týkající se neprovedení žalobcova důkazního návrhu znaleckým posudkem. Městský soud poukázal na to, že součástí spisu jsou posudky Nezávislé odborné komise ze dne 24. 4. 2024, podle nichž jsou testové úlohy v souladu s rámcovým vzdělávacím programem. Za situace, kdy se žalobce omezil na zcela obecné tvrzení o nesouladu zadání přijímací zkoušky s rámcovým vzdělávacím programem (dále jen „RVP“), postupoval žalovaný podle městského soudu zcela správně, pokud považoval provedení dalšího dokazování ohledně této otázky za nadbytečné. Městský soud rovněž odkázal na judikaturu správních soudů, podle níž je soud povinen přezkoumat k uplatněné žalobní námitce také věcnou správnost hodnocení testových otázek a úloh, v daném případě však konkrétní polemiku žalobce neuplatnil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Podle stěžovatele městský soud pochybil, když odmítl provést kontrolu souladnosti zadání přijímacích zkoušek s RVP, tj. naplnění ustanovení § 60g odst. 2 školského zákona, s tím, že test už zkontrolovalo Centrum a Nezávislá odborná komise před jeho použitím. Stěžovatel má za to, že splnění této zákonné podmínky musí být ověřitelné i následně, ex post. Stěžovatel rovněž poukázal na skutečnost, že kontrola otázek probíhající v rámci Centra nepředstavuje kontrolu „zvenčí“. Tu nezajišťuje ani Nezávislá odborná komise, která je orgánem ministerstva školství. U této komise navíc ani není zřejmé, zda jde o vskutku nezávislý orgán.

[5] Stěžovatel dále uvedl, že městský soud pochybil, pokud poukázal na obecnost žalobních námitek. V tomto směru stěžovatel zdůraznil, že nedisponuje potřebnými odbornými znalostmi, aby byl schopen posoudit soulad testových otázek s RVP, přičemž ve správním řízení nebyl dán dostatečný časový prostor k tomu, aby stěžovatel mohl nechat zpracovat znalecký posudek či alespoň odborné vyjádření. Za této situace postačovalo, že vznesl důkazní návrh na zpracování znaleckého posudku k prokázání jeho tvrzení, přičemž žalovaný pochybil, pokud k této skutkové otázce neprovedl dokazování.

[6] Žalovaný odkázal na závěry rozsudku městského soudu, s nimiž se plně ztotožnil, stejně jako na obsah napadených rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

pokračování

[7] Stěžovatel ve své replice navrhl k důkazu novinový článek, z něhož má vyplývat, že náročnost zadání přijímacích testů neodpovídá požadavkům RVP.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] NSS nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté NSS zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] NSS se neztotožnil s námitkou stěžovatele, podle níž městský soud odmítl ve správním, resp. soudním řízení možnost zkoumání souladu zadání testových otázek s RVP, ač z ustanovení § 60g odst. 2 školského zákona vyplývá, že *obsah a forma přijímací zkoušky musí odpovídat rámcovému vzdělávacímu programu pro základní vzdělávání*. Je nezbytné zdůraznit, že městský soud žádnou takovou úvahu neučinil. V bodě 33 svého rozsudku naopak odkázal na judikaturu správních soudů (konkrétně na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012-47, č. 3104/2014 Sb. NSS a na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2023, č. j. 30 A 83/2022-51), z níž vyplývá právo uchazeče, aby zkouška proběhla za podmínek stanovených školským zákonem, tj. i v souladu se stěžovatelem odkazovaným § 60g odst. 2 daného zákona, a to včetně posouzení hmotněprávních a skutkových otázek, jsou-li takové otázky žalobcem nastoleny (srov. bod 42 výše citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS).

[11] Pokud se jedná o polemiku stěžovatele týkající se postavení Nezávislé odborné komise ministerstva školství, resp. validační komise Centra, pak NSS konstatuje, že tato kasační námitka není ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná, neboť byla poprvé uplatněna až v řízení o kasační stížnosti. Otázka povahy nezávislé komise či validační komise Centra nebyla předmětem žádného ze žalobních bodů ani navazující argumentace vznesené v řízení před městským soudem. Podle konstantní judikatury „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné*“ (rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49). Připuštění uplatnění skutkových a právních novot v řízení před NSS by fakticky vedlo k popření kasačního principu, na němž je řízení o kasační stížnosti vystavěno (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89).

[12] NSS neshledal důvodným ani tvrzení, jímž stěžovatel vyjadřuje nesouhlas se závěrem městského soudu ohledně obecnosti žalobní argumentace. NSS se naopak s městským soudem plně ztotožňuje v tom směru, že stěžovatel v žalobě ustrnul v rovině naprosté plochosti svých tvrzení, když nebyl ani v základní rovině schopen uvést, v čem je zadání testu, tvořené jednotlivými zkušebními otázkami, v rozporu s RVP. Navíc i stran této otázky platí, že konkrétní obsah kasační argumentace se mýjí s rozhodovacími důvody městského soudu, který stěžovateli nevytýkal, jak je nesprávně uváděno v kasační stížnosti,

nezpracování znaleckého posudku či neopatření odborného vyjádření, ale právě to, že nepředestřel alespoň rámcově konkrétní skutkovou verzi reality, která by následně mohla být předmětem důkazního řízení. Jinak řečeno, stěžovatel neprovedl ani jednoduché porovnání RVP s obsahem testových otázek a neuvedl ani v náznaku, jaké otázky či soubory otázek se RVP vymykají, resp. jimi zkoušená materie do něj nebyla zahrnuta, a jsou tak v rozporu s § 60g odst. 2 školského zákona. K takovému tvrzení, spočívajícímu v prostém vyjádření pochyb o určité testové otázce, přitom nejsou třeba žádné odborné znalosti a jeho formulace byla plně v dispozici stěžovatele, resp. jeho právního zástupce. Městský soud tudíž zcela správně uvážil, že v nyní posuzované věci vůbec nebyl dán prostor pro zahájení dokazování zahrnující i případné zpracování znaleckého posudku či jiného odborného podkladu ve vztahu k určité sporné otázce.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] NSS neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2025

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu